

## Arrest

nr. 250 104 van 26 februari 2021  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN  
Square Eugène Plasky 92-94/2  
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 8 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U beweert over de Soedanese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Ustani, in Korgay Gharib, in de provincie Noord Darfoer. U behoort tot de Afrikaanse stam Fur. U groeide op in Ustani, totdat op 10 augustus 2004 het hele dorp werd afgebrand door leden van de janjaweed. U vluchtte in de richting van Kutum, naar het vluchtelingenkamp Kassab waar u met uw familie woonde en u naar school ging. In 2013 ging u studeren aan de el Hadi privé-universiteit in Khartoem, u woonde in een studentenhuisvestiging in de stad. U studeerde af in april van 2017. Uw vader werd in 2015 door janjaweed vermoord toen hij met uw tante samen voedsel ging halen voor de ezels.*

Op 1 september 2017 werd uw studentenhuisvestiging lastiggevalen door de Sudanese autoriteiten, waarbij u samen met de Darfoerse medestudenten moest vluchten en uw huisvestiging in brand werd gestoken. Uw oom aan vaders zijde kwam dit te weten en nodigde u uit om bij hem te komen wonen in Khartoem. In oktober 2017 huwde u dan met uw nicht, de dochter van de oom waarbij u samenwoonde in Khartoem. In Khartoem was er niet voldoende werkgelegenheid voor u als Fur met een universitair diploma, daarom besloot u terug te verhuizen naar uw streek van herkomst. Daarenboven werden Fur in Khartoem anders behandeld op de bus, in een bakkerij etc. Op 5 mei 2018 keerde u met de bus terug naar Kutum, en vervolgens terug naar het vluchtelingenkamp Kassab. Toen u terugkeerde werd uw bus tegengehouden door Janjawiden. Ze vroegen om u te identificeren, u moest uw schoolkaart en uw naam voorlezen want ze vertelden dat ze niet konden lezen. U moest verklaren dat u tot de Fur behoorde, wat er toe leidde dat ze u betichtten aanhanger te zijn van het bevrijdingsleger van Soedan, en diens leider Abdulwahed Mohammed Alnur. U las eveneens voor dat u een student was, ze namen uw studentenkaart mee. U antwoordde dat u niets te maken had met politiek en dat u enkel uw familie ging bezoeken. Nadat ze benzine namen van de bus, gingen de Janjawiden terug weg. U vertelde in het kamp tegen uw moeder wat er u overkomen was, en uw moeder zei dat u het land moest verlaten omdat ze u zouden komen zoeken in Kassab. Op 12/5/2018 verliet u via Tsjaad het land. U reisde verder via Libië en Italië, waar uw vingerafdrukken werden genomen. Op 22 juli 2018 kwam u aan in België en op 25 juli 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw huwelijkscertificaat en de vertaling er van, een kopie van uw diploma, een kopie van uw nationaal nummer, een vluchtelingenadministratie en de kaart van uw vluchtelingenkamp.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit een grondige analyse van de huidige situatie in Soedan (zie **COI Focus "Soedan: Huidige situatie in navolging van de militaire coup van 11 april 2019"** dd. 06/09/19; zie ook **COI Focus 'Soedan. Risico bij terugkeer' van 6 februari 2018**, (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_soedan\\_risico\\_bij\\_terugkeer\\_2.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan_risico_bij_terugkeer_2.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>)) blijkt dat het leger op 11 april 2019 een staatsgreep heeft gepleegd, waarmee het een einde maakt aan het bijna dertig jaar durende regime van president al-Bashir. Een "Transitional Military Council" (TMC) neemt het bestuur over. De coup komt er na maanden van bijna dagelijkse betogingen in het hele land, waarbij de protesten zijn uitgegroeid tot een beweging tegen de zittende president al-Bashir. De "Alliance of Freedom and Change" (AFC), een coalitie van gewapende groepen, politieke partijen en professionele organisaties, is de drijvende kracht achter deze betogingen. De regering beantwoordt deze protesten met geweld. Na de coup voert de TMC het aantal soldaten en het aantal leden van de "Rapid Support Forces" (RSF) op in Khartoem. Bij de betogers maakt het aanvankelijk vreugdegevoel na de coup plaats voor woede, velen zien de militaire coup immers als een verderzetting van het oude regime. Betogers blijven dan ook in grote aantallen aanwezig op de plaats van de sit-in, die reeds op 6 april is gestart, voor het hoofdkwartier van het leger in Khartoem. Er worden gesprekken opgestart tussen de TMC en de AFC en op 14 mei 2019 bereikt men een akkoord over de duur van de transitieperiode en de samenstelling van de wetgevende raad of parlement. De gesprekken struikelen evenwel over de samenstelling van de soevereiniteitsraad die moet toezien op de regering en het parlement tijdens de transitieperiode. Ondertussen vinden verschillende gewelddadige incidenten plaats in Khartoem, overwegend gepleegd door de RSF. Het geweld in de hoofdstad beperkt zich tot de locaties waar betogingen gaande zijn en is gericht tegen personen die rechtstreeks deelnemen aan de sit-in en de protesten in de buurt, of die er onrechtstreeks bij betrokken zijn, zoals personen die economische activiteiten uitvoeren in en rond de locatie van de sit-in. Op 3 juni 2019, middenin de aanhoudende impasse in de gesprekken tussen de TMC en de AFC, worden de betogers op de locatie van de sit-in bloedig uiteengejaagd door mannen in RSF-uniformen. Hierbij vallen er 118 doden en meer dan 700 gewonden. Zowel de Afrikaanse Unie als Ethiopië stuurt hierna een bemiddelaar naar Soedan.

*Op 30 juni 2019, de door de Afrikaanse Unie vastgelegde deadline voor het overdragen van de macht door de TMC, komen in Khartoem en in andere steden van Soedan duizenden mensen de straat op. Bij deze protesten komen zeker elf mensen om het leven.*

*Op 5 juli 2019 bereikt men uiteindelijk een akkoord over de vorming van een soevereine raad met een alternerend leiderschap, die een overgangperiode zal overzien. De officiële ondertekening van de overeengekomen grondwettelijke verklaring op 17 augustus 2019, betekent de start van deze overgangperiode die 39 maanden zal duren en die voorziet in de ontbinding van de TMC, de oprichting van een soevereine raad met 11 leden en de aanstelling van een eerste minister en zijn kabinet. De verklaring voorziet tevens in de vorming van een onafhankelijk wetgevende macht gedurende de overgangperiode, waarvan 67 procent van de zetels aan burgers zullen worden toegewezen. Het hoofd van de TMC zal de soevereine raad gedurende de eerste 21 maanden van de overgangperiode leiden, waarna een burger de leiding van de raad zal overnemen voor de resterende achttien maanden. De nieuwe regering zal heel wat uitdagingen de baas moeten, onder meer een balans behouden in de macht van het leger, het beëindigen van de langlopende conflicten en de hervorming van een economie in puin. Interne strubbelingen hebben er bovendien toe geleid dat de gewapende groepen de grondwettelijke verklaring niet hebben ondertekend. Ook in het leger is er verdeeldheid binnen de hoge rangen en wrok omwille van de macht van Hemeti, de nummer twee van de TMC. De grote en gewelddadige incidenten waarvan sprake in Khartoem tijdens en na de militaire coup, blijken echter te zijn gestopt in de maanden juli en augustus 2019. Het type geweld waarvan sprake was tijdens en na de militaire coup, namelijk het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties door de RSF, het leger en de politie, kaderde bovendien niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.*

*Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie en de recente ontwikkelingen in Soedan thans niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of uw reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent deze vrees voor vervolging tot dit reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.*

*U verklaarde te behoren tot de etnie Fur, een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfur. Wat betreft personen die tot een niet Arabische etnie behoren die afkomstig is uit Darfur dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd (zie **COI Focus "Soedan: Darfuri in Khartoem dd. 10 april 2018"**) blijkt dat, hoewel niet-Arabische Darfuri nauwellettender in de gaten worden gehouden door de Soedanese autoriteiten, de meeste bronnen ervan overtuigd zijn dat de etnische origine alleen van iemand geen voldoende reden is om door de Soedanese veiligheidsdiensten lastig gevallen te worden. Ook de Deens-Britse fact-finding-missie concludeert in haar rapport in 2016 dat ze geen specifieke informatie heeft ontvangen die aantoont dat Darfuri enkel en alleen om hun etnische afkomst worden vervolgd.*

*Uit deze informatie blijkt ook dat het mogelijk is dat Darfuri studenten extra in het oog gehouden worden omdat ze ervan verdacht worden sympathie te hebben voor rebellenbewegingen. Verder benadrukken de meeste bronnen dat politieke activiteiten de belangrijkste reden zijn voor vervolging en niet de etnische afkomst.*

*Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit te behoren tot een niet Arabische etnie afkomstig uit Darfur op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U, die sinds 2013 bovendien in Khartoem woont waar u eerste studeerde aan de universiteit, en vervolgens ook afstudeerde en werkzoekende was, moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.*

*Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat, dit om onderstaande redenen.*

*Ten eerste wijst het CGVS op uw verklaringen als student aan de universiteit in Khartoem. U studeerde aan de privé-universiteit van El Hadi in Khartoem van 2013 tot 2017 waar u de vakken economie, management en business opnam (zie notities CGVS p. 14). Volgens uw verklaringen moest u naar een privé-universiteit vanwege uw achtergrond, inwoners van Darfoer zouden volgens u geen toegang hebben tot de andere universiteiten (zie notities CGVS p. 13). Deze verklaring strookt echter niet met de informatie waarover het CGVS beschikt, Darfoeri studenten kregen bijvoorbeeld in 2006 nog een uitzondering op het betalen van lidgeld aan de nationale universiteiten, een zogenaamde fee waiver. Dit is ook een punt van veel consternatie tussen de Darfoeri studenten en de administraties van de universiteiten, omdat de Darfoeri studenten dit recht geëerbiedigd willen zien. Dit leidde al tot protesten van deze studenten. Deze informatie geeft duidelijk weer dat studenten afkomstig van Darfoer, wel degelijk toegang hebben tot andere universiteiten en niet enkel tot bepaalde privé-universiteiten. Dat er nu op de meeste plaatsen wel weer inschrijvingsgeld moet betaald worden door Darfoeri, doet hier geen afbreuk aan. U moest immers ook inschrijvingsgeld betalen aan de privé-universiteit waar u naar school ging (zie notities CGVS p. 13). Dat uw verklaringen over uw beweerde discriminatie bij toegang tot de universiteiten, zo tegenstrijdig zijn ten opzichte van alle beschikbare informatie, doet grote vraagtekens opwerpen bij uw beweerde profiel van een Darfoeri student in Khartoem. Als Darfoeri student moet u toch op de hoogte zijn van uw mogelijkheden aan de verschillende universiteiten en u kan niet zomaar beweren dat u geen toegang had tot deze instellingen voor hoger onderwijs. Bovendien legt u zelf een document neer met uw nationaal nummer (zie notities CGVS p. 6), een document dat nodig is om u te kunnen inschrijven aan de universiteit of om een paspoort aan te vragen. Uit informatie blijkt dat Darfoeri in principe wel identiteitsdocumenten kunnen verkrijgen, maar dat ze er vaak voor kiezen om dit niet te doen vanwege een vrees voor de overheid. U heeft uw nationaal nummer kunnen bemachtigen, waardoor u zich kon inschrijven aan de universiteit en in principe ook toegang hebt tot andere vormen van identiteitsdocumenten zoals een paspoort, in tegenstelling tot wat u beweerde (zie notities CGVS p.6). Tijdens uw studies was u naar eigen zeggen niet actief in een studentenvereniging (zie notities CGVS p. 14). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Darfoeri studenten vaak geïsoleerd worden door de veiligheidsdiensten en door studenten die de overheid steunen, en dan met name als ze politiek actief zijn. U geeft tijdens uw verklaringen ook zelf aan dat er wel studenten zijn die politiek betrokken zijn (zie notities CGVS p. 21). Echter, doorheen heel uw relaas houdt u stellig vast aan het feit dat u zelf niet politiek actief was (zie notities CGVS p. 9, p. 21, p. 24). Dat u zo overtuigend wilt meedelen dat u niet politiek actief was, betekent ook dat u niet gezien werd als een Darfoeri student die politiek actief was, die betrokken was bij protesten of die specifiek op de radar van de veiligheidsdiensten staat. In uw relaas haalde u aan dat Khartoem "het centrum van racisme is tegen de studenten" (zie notities CGVS p. 9) maar zelf geeft u echter nooit gebeurtenissen aan waarin u persoonlijk als student geïsoleerd werd. U hebt bijvoorbeeld nooit een aanval of iets dergelijk meegemaakt (zie notities CGVS p. 21). U legde verklaringen af over de gebeurtenissen in uw studentenhuysvestiging, waarbij de Darfoeri studenten op straat werden gezet en de huysvesting in brand werd gestoken. Hierbij raakten ook studenten vermist en werden er studenten gedood (zie notities CGVS p. 9). U was echter niet een van die doelwitten die de overheden voor ogen hadden, hoewel natuurlijk wel uw Darfoeri huysvesting vernietigd werd. Daarenboven, ook met betrekking tot uw profiel als student, geeft u zelf aan dat u ondertussen afstudeerde van de universiteit en dat u zich op de arbeidsmarkt wou begeven (zie notities CGVS p. 9). Gezien u bijna vijf jaar in Khartoem kon studeren en leven, zonder persoonlijk geïsoleerd te zijn door de overheid, zonder een arrestatie of opsluiting mee te maken, is er geen reden om aan te nemen waarom uw situatie zou veranderen in Khartoem nadat u afstudeerde. De discriminatie waarvan u maar (beperkt) getuigde neemt niet die proporties aan dat er sprake is van een systematische vervolging jegens u persoonlijk (zie notities CGVS p. 20).*

*Verder wijst het CGVS ook op uw ogenschijnlijk bevoorrechte positie als Darfoeri in Khartoem. Hoewel u nooit zelf hebt gewerkt, niet in Khartoem en niet in Kutum, kon u toch aan de universiteit studeren en in uw dagelijkse kosten voorzien in Khartoem (zie notities CGVS p. 14) tussen 2013 en 2017. Het is tegenstrijdig dat u enerzijds aangaf dat uw familie veel moest bijdragen voor uw studies ondanks hun precare situatie in een vluchtelingenkamp, maar anderzijds hebt u nog geen dag in uw leven moeten gaan werken om bij te dragen in deze kosten. U verklaarde zelfs nooit een baan te hebben gezocht in Khartoem gedurende de periode dat u daar verbleef. Ook na uw studies hebt u in Khartoem geen pogingen ondernomen om een job te zoeken (zie notities CGVS p. 22), zelfs geen job die misschien niet*

correspondeerde met uw opleidingsgraad. U beweert ook te moeten verhuizen uit Khartoem omdat deze plaats u geen goede werkgelegenheid biedt, dat u op de arbeidsmarkt gediscrimineerd wordt als Darfoeri (zie notities CGVS p. 22). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus Darfoeri in Khartoem), blijkt inderdaad dat Darfoeri zeker binnen overheidsdiensten weinig kansen krijgen om aangenomen te worden. Echter, er zijn wel veel Darfoeri die in Khartoem wonen, en werken, en een kleine minderheid heeft ook toegang tot hogere functies, zowel binnen de overheidsdiensten als er buiten. U focust in uw relaas op de mogelijkheden om niet voor de overheid te kunnen werken als Fur, maar er zijn zeker nog andere tewerkstellingsmogelijkheden buiten de functies aan de overheid (zie notities CGVS p. 21). Uw oom aan vaders zijde was bijvoorbeeld een arbeider bij Pepsi, als Darfoeri die in Khartoem woonde (zie notities CGVS p. 22). Uw oom woonde al sinds 2003 in Khartoem, en was bovendien in staat om ook u mee in huis te nemen na de problemen met uw studentenhuysvesting. Tot op de dag van vandaag wonen uw oom en uw vrouw, zijn dochter, nog steeds in Khartoem (zie notities CGVS p. 11). Uw verklaring dat ze bij Pepsi geen jonge mensen zouden aannemen, is niet voldoende gezien u zelf ook niet geprobeerd hebt om een functie bij Pepsi te krijgen (zie notities CGVS p. 22 en p. 23). U kan niet enerzijds claimen dat leven in Khartoem onmogelijk is, maar anderzijds nooit stappen hebben ondernomen om effectief een leven op te starten na uw studies. Het CGVS opperde of u niet voor uw universiteit kon gaan werken na het afstuderen, hierop antwoordde u dat dat niet ging omdat u tot de stam Fur behoort (zie notities CGVS p. 25). Geconfronteerd met het feit dat ze toch ook studenten aanvaardden die tot die stam behoorden, antwoordde u dat je er wel kan studeren maar er niet kan werken. Wederom wordt er op gewezen dat u ook geen stappen ondernam om er een jobaanbieding te krijgen. Op 24 april 2017 studeerde u af in Khartoem, en op 5 mei 2018 beweerde u teruggekeerd te zijn naar Kutum (zie notities CGVS p. 8). Heel die periode was u in Khartoem zonder inspanningen te doen om werk te zoeken, u verbleef nog in de studentenvoorziening tot 1 september 2017 en later bij uw oom. U gaf nochtans zelf aan dat u wilde werken om iets terug te doen voor uw familie die u gefinancierd had (zie notities CGVS p. 21). Bovendien mocht u ook huwen met uw nicht, zonder vooruitzichten op een baan of een plaats om te wonen (zie notities CGVS p. 23). Uw familie ondersteunde u op dat moment dus nog steeds. Hoewel de janjawiden volgens uw verklaringen ook aanwezig zijn in Khartoem, vertelde u ook dat u nooit problemen met hen had in Khartoem (zie notities CGVS p. 21). Op basis van de informatie die u gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud, kan het CGVS wederom niet concluderen dat u in Khartoem werd blootgesteld aan systematische discriminatie of enige vervolging ten gevolge van uw stam of herkomst.

Wat betreft uw tewerkstellingsproblemen haalt u dit dan aan als reden om terug te keren naar uw regio van herkomst (zie notities CGVS p. 20 en p. 22). U handelde vanuit de merkwaardige redenering dat u in Kutum meer mogelijkheden zou hebben dan in Khartoem, maar doorheen heel het persoonlijk onderhoud kan u deze logica niet verklaren. U geeft bijvoorbeeld aan niet meer te kunnen verdienen in Kutum dan de 10 Guinee die dag-arbeiders in Khartoem per dag verdienen (zie notities CGVS p. 22). Gevraagd naar het voordeel van werk te zoeken in Kutum, antwoordde u vervolgens dat u een universitair diploma had en uw doel was om in Kutum werk te zoeken (zie notities CGVS p. 22). U werd gewezen op de discrepantie tussen het feit dat u toch een relatief veilig en zeker leven had in Khartoem, maar dat u er toch voor koos om naar een onveilige omgeving te gaan waarbij u geen enkele zekerheid had op beterschap (zie notities CGVS p. 22). U verklaarde hier enkel dat u niet bij uw oom kon blijven wonen en dat u geen huur kon betalen in Khartoem. Het CGVS wijst hier wederom op uw passieve houding om een betaalde job te zoeken in Khartoem, zoals eerder al vermeld. Uw familie had inderdaad huisvesting in Darfoer, maar dat was ook maar in het vluchtelingenkamp Kassab. U werd nogmaals gevraagd om uit te leggen waarom u de stap naar onzekerheid in Kutum zelfs zou willen zetten. U antwoordde dat het leven in Darfoer simpel was, dat landbouw en veehouderij het leven was in Darfoer (zie notities CGVS p. 24). Het kan inderdaad zo zijn dat Darfoeri voornamelijk van landbouw leven, maar ten eerste hebt u een universitair diploma, en gaf u ook telkens aan dat u (in Khartoem) een functie op dat niveau wilde bekleden. Dat u dan opeens dan maar voor de landbouw zou kiezen, tart alle verbeelding. Ten tweede keerde u ook helemaal niet terug naar een leven van landbouw en veehouderij, u gaf zelf aan dat uw familie in Kassab verbleef en dat er daar geen ruimte is voor die activiteiten (zie notities CGVS p. 24). Sterker nog, u verklaarde dat aldaar de enige bronnen van overleving de hulp van de hulporganisaties is (zie notities CGVS p. 24). Mensen die toch naar bepaalde landbouwgronden willen gaan om er te werken, riskeren -in uw eigen woorden- om vermoord te worden (zie notities CGVS p. 25). U hebt dit zelf meegemaakt toen uw vader vermoord werd in 2017 toen hij het kamp verliet om voer of hooi te halen voor de ezels (zie notities CGVS p. 10). U bent dus zeker op de hoogte van de gevaren bij een mogelijke terugkeer. Op die manier schort er veel aan de logica die u zou hebben gehanteerd om terug te keren naar Kutum. U claimt dat u voorzichtig moest zijn vanwege het lot van J. en dat u niet kon solliciteren als een Fur in Khartoem (zie notities CGVS p. 25).

Hierbij wijst het CGVS op het feit dat u nooit eerder specifiek het doelwit was als Fur student, dat u nu afgestudeerd was en dat u ook geen verdere stappen tot solliciteren had gezet. Vanuit dit opzicht had u een relatief veilig leven, versus de onzekerheid die u in Kutum en Kassab wachtte. Bovendien onderstreept deze aanhoudende redenering dat u moest terugkeren naar Kutum om werk te vinden, het feit dat u voor de rest relatief weinig problemen ondervonden hebt als Darfoeri in Khartoem. U haalt nergens aan dat u moet vluchten vanwege een onveilige situatie die u als Fur kan overkomen in Khartoem. **Het CGVS acht het dan ook niet aannemelijk dat u zich werkelijk trachtte te settelen in Kutum/Kassab en bijgevolg wordt u dan ook niet beschouwd als zijnde rechtstreeks afkomstig van de provincie Darfoer.** U hebt in Khartoem de familiebanden en de mogelijkheden met uw diploma, zonder dat u al eerder aantoonbare vervolging hebt meegemaakt.

Wat betreft uw beweerde terugkeer naar Kutum en Kassab en de vervolgingsfeiten op de bus komt het CGVS tot de volgende conclusie. Het is inderdaad mogelijk dat u uw familie wou opzoeken, zonder de bedoeling om zich daar effectief te settelen. Zelfs indien uw eenmalige terugkeer naar Kutum al geloofwaardig zou zijn, quod non, dan nog komt het CGVS tot de conclusie dat de feiten op de bus geen gerichte vervolging vormden. Het is immers een incident waarin u niet het doelwit was, en waarbij het doel van de aanvallers voornamelijk was om via bedreiging benzine te verkrijgen van de buschauffeur (zie notities CGVS p. 19). Uw verklaring dat ze op dat moment op zoek waren naar afgestudeerden van Kutum strookt niet met het feit dat ze u dan toch ook gewoon hebben laten gaan (zie notities CGVS p. 19). Indien ze u zochten om u te martelen en om losgeld wilden vragen, dan zou u vermoedelijk niet toegestaan worden om uw reis verder te zetten. Gezien u ook deze verklaring aflegt, is het des te merkwaardiger dat u de janjawiden zelf voorlas wat uw naam is en dat u student bent, aangezien ze zelf niet konden lezen (zie notities CGVS p. 18). U kon op die manier uzelf in grote problemen brengen, en er is dan ook geen logische verklaring waarom u op die manier uw profiel kenbaar maakt. Dat u op dergelijke manier reageerde, dus door uzelf kenbaar te maken, maakt eens te meer duidelijk dat u weinig voeling hebt met de situatie van Darfoeri studenten die de overheid vrezen vanwege hun profiel of bepaalde politieke opvattingen. Bovendien is het dan ook nog uw eigen moeder die u op de mogelijke risico's van die situatie moest wijzen, en u aanraade om het land te verlaten (zie notities CGVS p. 18). Gezien uw profiel moet u die situatie toch beter in kunnen schatten, zeker omdat u in Khartoem beweerdelijk wel zag wat er studenten overkwam.

Het document met het nationaal nummer dat u voorlegt, bevat geen enkel objectief element ((duidelijke) foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Wat betreft uw diploma, het huwelijkscertificaat, het displacement certificate en uw vluchtelingenkaart zijn dit elementen die niet in vraag gesteld worden. Het kan niet uw recente herkomst uit de Darfoer regio aantonen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus "Soedan: Risico bij terugkeer van 6 februari 2018**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_soedan\\_risico\\_bij\\_terugkeer\\_2.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan_risico_bij_terugkeer_2.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het Britse Upper Tribunal in een zaak van 2016 besliste dat een afgewezen Soedanese asielzoeker niet louter op basis van de gedwongen terugkeer of de afwijzing van een asielaanvraag risico loopt op ernstige schade.

Uit deze informatie blijkt ook dat verschillende bronnen bevestigen dat er niet gesteld kan worden dat personen van een niet Arabische etnie afkomstig uit Darfur bij hun terugkeer uit het buitenland louter omwille van hun etnische herkomst uit Darfur risico lopen op vervolging.

Uit deze informatie blijkt wel dat afkomstig uit Darfur zijn de mogelijke interesse van de Soedanese veiligheidsdiensten verhoogt en dat studenten, in het bijzonder Darfuri, als een ernstige bedreiging worden beschouwd. Ook Soedanese opposanten lopen risico op vervolging bij terugkeer als ze politiek actief zijn in het buitenland.

Verder blijkt uit deze informatie dat Soedanezen uit conflictgebieden zoals de regio Darfur een ernstig risico op mensenrechtenscheidingen lopen in geval van terugkeer naar Soedan.

In dat opzicht moet er opgemerkt worden dat u niet afkomstig bent uit een conflictgebied in Soedan, aangezien U verklaarde al sinds 2013 te verblijven in Khartoem, waar u ook de laatste maanden bij uw oom, en tevens uw schoonvader, verbleven hebt.



*Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.*

*U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 13/07/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 27/07/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

#### Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 september 2020 in een eerste middel een schending aan “van artikel 1A, §2. van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, artikels 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”).”

Hij stelt dat “de vervolging en vrees voor vervolging van de verzoeker gebaseerd [zijn] op het behoren van de verzoeker aan een etnische groep en de politieke overtuiging die aan dit groep toegeschreven wordt” en citeert uit stuk 3 over de etnische groep van de Fur.

Onder verwijzing naar het handboek van UNHCR (stuk 4) meent verzoeker dat “de vervolging van verzoeker enerzijds uit de bedreigingen door Janjawids (1.1.2.1) [bestond] en anderzijds uit discriminatie en racisme in Khartoem”. Hij legt uit dat de Janjaweed de regio van Darfoer lang gecontroleerd hebben (stuk 5). Vervolgens gaat hij in op de discriminatie van Darfoeri in Khartoum, waarvoor hij verwijst naar de stukken 6 tot en met 9. Hij voegt toe: “Alleen al het feit dat iemand een student afkomstig uit Darfoer is, verhoogt dus het risico van mensenrechtenschendingen vanwege de gepolitiseerde connotatie die er bijna automatisch aan wordt toegeschreven.”

Verzoeker benadrukt “dat de UNHCR verwacht dat de combinatie van factoren moet in overweging genomen worden” en hij besluit dat “verzoeker een nood aan een internationale bescherming [heeft] in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingen en bedreigingen: In Darfoer, als gevolg van zijn etnische afkomst (Fur stam) : de Fur mensen worden door de Janjawids aangevallen en vermoordt; In Khartoem, als gevolg van zijn etnische afkomst (Darfoer): Dafoeri worden structureel discrimineert en zijn slachtoffer van racisme; In Darfoer en Khartoem, als gevolg van zijn politieke overtuigingen in de brede zin die tegen hem wordt toegeschreven omdat hij in een universiteit gestudeerde en uit Darfoer komt.”

Betreffende de subsidiaire bescherming gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie en Covid-19 in Soedan in het algemeen (de bij het verzoekschrift gevoegde stukken 10 en 11), de veiligheidssituatie in Khartoem (stukken 7 en 12) en de veiligheidssituatie in Darfoer (stuk 9).

2.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan *“van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48/6 §5 van de vreemdelingenwet, artikel 17 §2 van de Koninklijk besluit tot regeling van de werking van, de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2013, artikel 47 van de Handvest van De Grondrechten van de Europese Unie, artikel 6 en 13 van de EVRM, en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Betreffende de publieke universiteiten, legt verzoeker (onder verwijzing naar stuk 13) uit *“dat jonge mensen uit Darfoer geen toegang tot publieke universiteiten hebben omdat er een numéros clausus opgezet is. Om in een nationale universiteit te worden ingeschreven, moeten de jonge mensen hoge punten hebben op school, wat niet het geval is van iemand die op school in Darfoer gaat vanwege de veiligheidssituatie.”*.

Wat betreft de beweringen van verweerder over de mogelijkheid om met verzoekers nationaal nummer een paspoort te krijgen en het antwoord van verzoeker dat hij geen toegang heeft gehad tot een paspoort, stelt het verzoekschrift *“dat de Commissaris generaal zijn onderzoek plicht niet nagekomen is omdat hij de verzoeker niet geconfronteerd heeft met deze mogelijke tegenstrijdigheid”*, wat volgens hem in strijd is *“met de artikel 17 §2 van de Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2013”*.

Verzoeker maakt een onderscheid *“tussen de reden waarom de verzoeker niet als actief wil gezien worden, en de manier waardoor hij door anderen wordt waargenomen”*. Hij verduidelijkt *“dat hij niet actief was omdat hij zijn hele leven zich rechtvaardigen moest over dit punt”* omdat *“studenten met Darfoeri aankomst als gepolitiseerd gezien worden en dat het een grootte gevaar op hun leven brengt”* (het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 6).

Dat verzoeker nooit een persoonlijke aanval heeft meegemaakt en dat de aanval op zijn studententhuis *“niet bestuurd tegen de verzoeker”* kan verweerder *“niet bevestigen afleiden van door het persoonlijke onderhoud”*, aldus het verzoekschrift.

Verzoeker kaart nog aan *“dat verwerende partij kan niet aan de ene kant aantonen dat voor de eerder vermelden punten, een vraagtekens op het studentenprofiel van de verzoeker opgeverfd is (bestreden beslissing p.3) en op een andere kant het diploma dat de verzoeker heeft ingediend ter ondersteuning van zijn verhaal uitsluiten omdat het een punt die “niet in vraag gesteld wordt”*”.

Volgens verzoeker *“is het niet verbazen dat de familie van de verzoeker haar verwachtingen en besparingen op de toekomst van de verzoeker gericht heeft (onderhoud p.22), en dat de verzoeker zijn inspanningen dus geconcentreerd heeft op zijn studies”*. Hij herhaalt dat hij als Darfoeri gediscrimineerd werd in Khartoem (stukken 7, 14 en 15). Over zijn zoektocht naar werk stelt hij: *“Over de mogelijkheid om naar Pepsi te gaan werken (bestreden beslissing p.4), stelt verzoeker dat zijn oom als portier daar werkte. Voor een positie voor mensen met een universiteit diploma, nemen ze meestal mensen die meer ervaring hebben van het buitenland. Over de mogelijkheid om op de universiteit te werken, verklaard verzoeker dat de universiteit alleen zeer beperkten plaatsen heeft. In ieder geval, gezien hierboven objectieve gegevens, kan van de verzoeker niet worden verlangd dat hij in Khartoem werk vindt. Tijdens een privé-interview met zijn raad, beweert de verzoeker dat hij werk gezocht heeft in Khartoem, maar in de praktijk slechts weigeringen heeft ontvangen. Hij zegt dat zodra de recruiters zijn huidskleur gezien hebben, hebben ze hun houding veranderd en zijn sollicitatie geweigerd. Hij heeft de vragen van de protection officer tijdens het onderhoud niet altijd verstaan en heeft over de vraag als hij een job in Khartoem gevonden heeft geantwoord. Het verhaal van de verzoeker, gezien de objectieve bronnen, is niet alleen coherent maar ook geloofwaardig.”*.

Verzoeker bevestigt *“dat hij van Khartoem vertrokken is vanwege de algemene situatie: racisme, discriminatie, constante klimaat van onzekerheid, het feit dat hij geen werk kon vinden. Bij gebrek aan toekomstperspectieven besloot verzoeker naar zijn regio van afkomst terug te keren.”*. De vragen van de protection officer over dit punt vond verzoeker *“suggestieve en afkeuren (“ik vind het echt niet overtuigend”; “ik begrijp die keuze niet”)*, waardoor de plicht van efficiënte gespreksmethoden te gebruiken wordt geschonden (CGVS, handvest van het persoonlijk onderhoud, stuk n.16, p.12)”. Aldus verzoeker *“bleekt het dat de protection officer geen professionele houding had tijdens het onderhoud, en het zorgvuldigheidbeginsel werd geschonden”*.



Waar de bestreden beslissing de aanval op de bus geen gerichte vervolging acht, antwoordt verzoeker; *“De aanval door de Janjawids van de bus, en de het feit dat zij verzoeker hebben geslagen om hem te bedreigen zijn identiteit te onthullen voldoet well deze definitie.”* Hij voegt hieraan toe: *“Een - ongeacht de vraag wat het doel van de bus aanval was, hebben de Janjawids daadwerkelijk de identiteitskaart van verzoeker meegenomen. Ze hebben daardoor de identiteit van de verzoeker gekend wat de verzoeker in gevaar brengt. Twee - de verzoeker heeft zijn profiel kenbaar gemaakt onder doodsbedreigingen. Hij was gedwongen zijn identiteit te geven. Daarom, kan het niet tegen geloofwaardigheid van het verhaal tegengesteld zijn.”*

Aangaande de neergelegde documenten voert verzoeker aan: *“Er bestaat echter geen enkele regel in het internationale of Europese recht op grond waarvan een gebrek aan geloofwaardigheid zou moeten leiden tot de afwijzing van de documenten en de asielaanvraag. Het enige gevolg dat uit de beoordeling van de geloofwaardigheid kan worden getrokken, is de toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel.”* Hij stelt dat de documenten grondig geanalyseerd moesten worden en geeft een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van documenten en de geloofwaardigheid in de asielprocedure (stuk 17).

Verzoekende partij stelt vast dat de COI Focus *“Soedan; Risico bij terugkeer”* van 2018 *“niet in het administratieve dossier ligt”*: *“Dit gebrek schendt de recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en het beginsel van hoor en wederhoor voorgezien in artikel 47 van de Handvest van De Grondrechten van de Europese Unie, alsook in artikel 6 en 13 van de EVRM.”* Vervolgens gaat verzoeker in op de inhoud van document, dat hij als stuk 10 aan zijn verzoekschrift voegt en dat volgens hem foutief gelezen werd door verweerder.

Verzoeker besluit *“dat zijn verklaringen als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd moeten worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel”* en dat *“er voldoende objectieve elementen [bestaan] die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel”*.

2.3. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker stuk 3 over de Fur, stuk 4 zijnde het handboek van UNHCR, stuk 5 over de Janjaweed in Darfoer, stukken 6 tot en met 9 over de discriminatie van Darfoeri in Khartoem, stuk 9 over de veiligheidssituatie in Darfoer, de stukken 10 en 11 over de veiligheidssituatie in Soedan, stukken 7 en 12 over de veiligheidssituatie in Khartoem, stuk 13 over de nationale universiteiten in Soedan, stukken 14 en 15 over de (werkgerelateerde) discriminatie van Darfoeri in Khartoem, stuk 16 zijnde het handvest van het persoonlijk onderhoud van verweerder en stuk 17 over de beoordeling van documenten en de geloofwaardigheid in de asielprocedure.

### Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Verzoeker verklaart te behoren tot de stam Fur (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 6), een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfur.

Uit de informatie in het administratief dossier (de COI Focus Soedan: *Darfuri in Khartoem* van 10 april 2018) blijkt dat niet-Arabische Darfuri nauwelletender in de gaten kunnen worden gehouden door de Soedanese autoriteiten en dat het mogelijk is dat Darfuri-studenten extra in het oog gehouden worden omdat ze ervan verdacht worden sympathie te hebben voor rebellenbewegingen. De meeste bronnen zijn er volgens deze informatie echter van overtuigd dat iemands etnische origine op zich geen voldoende reden is om door de Soedanese veiligheidsdiensten lastiggevallen te worden, doch dat politieke activiteiten de voornaamste aanleiding is voor vervolging. Bijgevolg is het loutere feit te behoren tot een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfur op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen en blijft een individuele beoordeling van verzoekers relaas noodzakelijk.

6. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat "de vervolging van verzoeker enerzijds uit de bedreigingen door Janjawids en anderzijds uit discriminatie en racisme in Khartoem [bestond]". Wat betreft Khartoem bespreekt het verzoekschrift de discriminatie van Darfoeri in Khartoem (stukken 6 tot en met 9) en de veiligheidssituatie daar (stukken 7 en 12). Verzoeker stelt dat hij een risico loopt "in Khartoem, als gevolg van zijn etnische afkomst (Darfoer): Dafoeri worden structureel discrimineert en zijn slachtoffer van racisme" (stukken 7, 14 en 15).

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond.

Verzoeker vertelde tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar in algemene termen over racisme en discriminatie in Khartoem (notities, p. 20-21), maar hij blijkt zelf nooit ernstige problemen te hebben meegemaakt omwille van zijn etnie (notities, p. 20-21).

Waar verzoeker stelt dat verweerder "niet bevestigen afleiden van door het persoonlijke onderhoud" dat de aanval op het studentenhuis "niet bestuurd tegen de verzoeker", kan uit zijn verklaringen alleszins niet blijken dat verzoeker hierbij persoonlijk gevisieerd werd (notities, p. 23).

Waar hij meermaals verklaarde dat hij Khartoem verliet omdat hij er geen werk zou kunnen vinden (notities, p. 24-25), treedt de Raad verweerder bij waar die uit het geheel van de verklaringen afleidt dat verzoeker hiertoe zelfs nooit een poging ondernam. Hij antwoordde uitdrukkelijk "Nee." op de vraag of hij ooit werk zocht in Khartoem en herhaalde later dat hij zelf nooit ging solliciteren ("Ik solliciteerde zelf niet."; notities, p. 22). De stellingen in het verzoekschrift - met name "Tijdens een privé-interview met zijn raad, beweert de verzoeker dat hij werk gezocht heeft in Khartoem, maar in de praktijk slechts weigeringen heeft ontvangen. Hij zegt dat zodra de recruiters zijn huidskleur gezien hebben, hebben ze hun houding veranderd en zijn sollicitatie geweigerd. Hij heeft de vragen van de protection officer tijdens het onderhoud niet altijd verstaan en heeft over de vraag als hij een job in Khartoem gevonden heeft geantwoord." - is een gewijzigde *post factum* uitleg die geenszins kan overtuigen en die geen weerslag vindt in het administratief dossier.

Uit verzoekers eigen verklaringen kan wél blijken dat hij jarenlang studeerde en woonde in Khartoem. Verzoeker vatte in 2013 universitaire studies aan op de el Hadi privé-universiteit, volgde er de vakken economie, management en business (notities, p. 14) en studeerde af in 2017 (notities, p. 8).

Eerst verbleef hij in een studentenhuus van de overheid voor studenten uit Darfoer (notities, p. 8) en nadien woonde hij bij zijn oom tot mei 2018 (notities, p. 23). In zijn vrije tijd kon hij er “voetballen, en gastona spelen met de andere jongens” (notities, p. 22) en in oktober 2017 huwde hij met zijn nicht (notities, p. 23). Verzoeker had ook een nationaal nummer waarmee hij zich kon inschrijven aan de universiteit (notities, p. 6) en waarmee hij volgens de informatie in het administratief dossier identiteitsdocumenten zoals een paspoort zou kunnen verkrijgen.

Dat de door verzoeker genoemde discriminatie en racisme niet dermate systematisch en ingrijpend waren dat zijn fundamentele mensenrechten werden aangetast en zijn leven in Khartoem ondraaglijk werd, wordt nog bevestigd door het feit dat hij nooit aangaf Khartoem te hebben verlaten omdat zijn leven er in gevaar was omwille van zijn etnie. Gevraagd naar de redenen voor zijn vertrek uit Soedan, verklaarde verzoeker ondubbelzinnig: “*Mijn problemen zijn begonnen nadat ik afstudeerde. [...] Toen ik onderweg naar Kutum was.*” (notities, p. 18).

7. Aangaande de mogelijkheid om met verzoekers nationaal nummer een paspoort te krijgen en het antwoord van verzoeker dat hij geen toegang heeft gehad tot een paspoort, stelt het verzoekschrift “*dat de Commissaris generaal zijn onderzoek plicht niet nagekomen is omdat hij de verzoeker niet geconfronteerd heeft met deze mogelijke tegenstrijdigheid*”, wat volgens hem in strijd is “*met de artikel 17 §2 van de Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2013*”.

Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: “*Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren*”.

In dit geval betreft het geen tegenstrijdigheid tussen de eigen verklaringen van verzoeker, doch wel de vaststelling dat verzoekers bewering dat de Fur geen rechten hebben om een paspoort aan te vragen (notities, p. 6) niet strookt met de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat Darfoeri middels een nationaal nummer (waarover verzoeker beschikt) wél identiteitsdocumenten zoals een paspoort kunnen verkrijgen.

8. Wat betreft Darfoer, gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie (stuk 9) en stelt hij dat de Janjaweed de regio van Darfoer lang gecontroleerd hebben (stuk 5) en dat hij een risico loopt “*in Darfoer, als gevolg van zijn etnische afkomst (Fur stam) : de Fur mensen worden door de Janjawids aangevallen en vermoordt*”.

Ook hier beperkt het verzoekschrift zich tot een bespreking van de algemene situatie in het land van herkomst, wat echter niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker laat na *in concreto* aan te tonen dat hij in Darfoer problemen kende, gezien er geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen hieromtrent.

Vooreerst maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij door “*gebrek aan toekomstperspectieven*” Khartoem verlaten zou hebben om terug te keren naar Kutum en Kassab. Hoger werd vastgesteld dat verzoeker geen ernstige problemen kende in Khartoem en daar integendeel jarenlang, zonder te moeten werken, kon studeren en wonen. Het is geheel ongeloofwaardig dat verzoeker vervolgens deze stad verliet, beweerdelijk omdat hij er geen werk kon vinden hoewel hij hiertoe nooit enige poging ondernam, om terug te keren naar Darfoer, waar hij al helemaal geen werk op universitair niveau zou kunnen vinden en er volgens hem zelfs gewoon geen geld te verdienen was (notities, p. 22, 24). Het verzoekschrift benadrukt bovendien de preciaire veiligheidssituatie in Darfoer (stukken 5 en 9) en ook verzoeker vertelde tijdens het persoonlijk onderhoud over het gevaar in de regio (notities, p. 18-19). Het is bijgevolg geheel onaannemelijk dat verzoeker vrijwillig zou terugkeren naar het vluchtelingenkamp Kassab in Kutum.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat de vragen van de *protection officer* over dit punt “*suggestieve en afkeuren (“ik vind het echt niet overtuigend”; “ik begrijp die keuze niet”)*, waardoor de plicht van efficiënte gespreksmethoden te gebruiken wordt geschonden (CGVS, handvest van het persoonlijk onderhoud, stuk n.16, p.12)”.

Te dezen dient te worden vastgesteld dat het bij het verzoekschrift gevoegde handvest van het persoonlijk onderhoud (stuk 16) de gedragscode van de *protection officer* vormt, maar slechts een richtlijn is en als dusdanig geen juridisch bindende voorschriften bevat. Bovendien vermeldt dit handvest dat de *protection officer* de verzoeker moet confronteren met onwaarschijnlijke elementen en ongeloofwaardige verklaringen, wat dus gebeurde. Overigens merkt de Raad nog op dat elders in het verzoekschrift verweerder net wordt verweten “*dat hij de verzoeker niet geconfronteerd heeft met deze mogelijke tegenstrijdigheid*”.

Gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers terugkeer naar Kutum, kan ook het voorval op de bus ernaartoe niet op waarheid berusten. Zelfs indien zijn terugkeer geloofwaardig zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker bij dit incident niet persoonlijk geïnterviewd werd, gezien het doel van de aanval het verkrijgen van benzine bleek (notities, p. 18-19). Hieruit kan aldus geen persoonlijke vrees voor vervolging blijken. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “*ongeacht de vraag wat het doel van de bus aanval was, hebben de Janjawids daadwerkelijk de identiteitskaart van verzoeker meegenomen. Ze hebben daardoor de identiteit van de verzoeker gekend wat de verzoeker in gevaar brengt*.”, betreft dit een loutere speculatie. Verzoeker verliet een week later het land zonder nog enige problemen of bedreigingen te hebben meegemaakt.

9. Wat betreft de risico's voor terugkerende (niet-Arabische) Darfuri naar Soedan baseert verweerder zich op de COI Focus “*Soedan. Risico bij terugkeer*” van 6 februari 2018.

Het verzoekschrift merkt correct op dat deze COI “*niet in het administratieve dossier ligt*”. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de online vindplaats van de COI wel vermeldt. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “*dit gebrek de recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en het beginsel van hoor en wederhoor [schendt] voorgezien in artikel 47 van de Handvest van De Grondrechten van de Europese Unie, alsook in artikel 6 en 13 van de EVRM*”, geven deze artikelen niet aan op welke wijze de door de asielinstanties gehanteerde informatie beschikbaar moet worden gesteld.

Hoe dan ook heeft verzoeker wel degelijk kennis genomen van de inhoud van de COI aangezien hij in het verzoekschrift ingaat op de inhoud van document en de COI zelfs als stuk wordt toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoeker toont aldus niet aan hoe hij benadeeld werd door het (enkel) online beschikbaar stellen van de informatie.

Uit deze COI Focus “*Soedan. Risico bij terugkeer*” van 6 februari 2018 blijkt dat de meningen over de risico's voor terugkerende (niet-Arabische) Darfuri niet eensluidend zijn. De Raad stelt echter vast dat zowel UNHCR als de International Organization for Migration (IOM) stellen dat de etnie van terugkeerders geen invloed had op de ontvangst op de luchthaven in Khartoem (COI Focus *Soedan. Risico bij terugkeer* van 6 februari 2018, p. 28-29). Ook verschillende westerse ambassades en een Soedanese ngo treden dit bij (COI Focus *Soedan. Risico bij terugkeer* van 6 februari 2018, p. 28-29). Uit de COI blijkt verder dat een Soedanese professor in mensenrechtenwetgeving stelt dat niet elke terugkeerder problemen heeft, maar dat er wel risico's bestaan voor personen die een bepaalde etnische origine combineren met politieke activiteit, wat niet het geval is bij verzoeker. Ook het Zwitserse Federal Administrative Court (FAC) is van oordeel dat Darfuri “*additional distinguishing features, such as political or other affiliations*” dienden aan te brengen om hun vrees voor vervolging hard te maken. Het Britse Home Office meende in augustus 2017 dat Darfuri van niet-Arabische origine in Khartoem geen algemeen risico op vervolging of ernstige schade lopen enkel op grond van hun etnische afkomst en dat terugkeer naar Khartoem een over het algemeen aanvaardbare optie is, ook voor degenen die voorheen niet in de hoofdstad leefden. Verder zegt ook het African Centre for Justice and Peace Studies (ACJPS) geen bewijs te hebben dat personen enkel omwille van hun etnische afkomst geïnterviewd worden.

De Raad volgt voornoemde gezaghebbende bronnen en besluit dat niet wordt aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Soedan een risico loopt op vervolging als (niet-Arabische) Darfuri, temeer daar verzoeker zelf geen actuele andersluidende informatie bijbrengt.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten.

Verzoeker beperkt zich tot de algemene stelling dat documenten grondig geanalyseerd moesten worden en geeft een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van documenten en de geloofwaardigheid in

de asielpcedure (stuk 17). Bijgevolg neemt de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

12. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Khartoem, waar hij de jaren voor zijn vlucht verbleef, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De aan het verzoekschrift bijgevoegde stukken 9 tot en met 12 over de veiligheidssituatie in Soedan, Khartoem en Darfoer tonen niet aan dat er in Khartoem een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Evenmin beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

13. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus

dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS